

Eerste Kamer der Staten-Generaal

Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Mevrouw mr.drs. J.W.E. Spies
Postbus 20011
2500 EA Den Haag

Binnenhof 22
postbus 20017
2500 EA Den Haag

telefoon 070-312 92 00
fax 070-312 93 90

e-mail postbus@eerstekamer.nl
internet www.eerstekamer.nl

Datum 4 juli 2012
Betreft Verordening betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt (COM(2012)238)
Kenmerk 150924u

Geachte mevrouw Spies,

De vaste commissie voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat / Algemene Zaken en Huis der Koningin heeft met belangstelling kennisgenomen van het voorstel voor een verordening betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt.¹ Graag legt de commissie een aantal vragen en opmerkingen over deze ontwerpverordening aan u voor. Bijgevoegd is tevens een afschrift van de brief die de commissie aan de Europese Commissie heeft gestuurd.

In artikel 6 van de ontwerpverordening wordt bepaald dat stelsels voor elektronische identificatie in aanmerking komen voor aanmelding als de elektronische identificatiemiddelen zijn afgegeven door, namens of onder de verantwoordelijkheid van de aanmeldende staat. Klopt het dat de stelsels die worden aangemeld ook van toepassing kunnen zijn op elektronische identificatiemiddelen die niet uitsluitend worden gebruikt om online toegang te krijgen tot een dienst van een bestuursorgaan in de zin van de Algemene wet bestuursrecht? De commissie acht het onwenselijk dat uitsluitend elektronische identificatiemiddelen kunnen worden gebruikt die zijn afgegeven door, namens of onder de verantwoordelijkheid van de aanmeldende lidstaat. Waarom kan niet worden volstaan met het stellen van eisen aan de dienstverleners die deze identificatiemiddelen uitgeven? Wordt de eis van het afgeven van elektronische identificatiemiddelen door, namens of onder de verantwoordelijkheid van de aanmeldende lidstaat - in casu de Nederlandse staat - gesteld om te voorkomen dat een gebruiker die geconfronteerd wordt met schade als gevolg van onbetrouwbare elektronische identificatiemiddelen, deze niet meer kan verhalen op de dienstverlener zelf omdat deze mogelijk opgehouden is te bestaan vanwege het niet kunnen voldoen van aansprakelijkheidsclaims? Is de regering het met de commissie eens dat de Nederlandse staat met deze bepaling min of meer een 'waarborgfonds' wordt voor oninbare claims? Voor de commissie is een dergelijk gevolg onwenselijk en zij verzoekt de Nederlandse regering dan ook de in artikel 6 lid 1 genoemde voorwaarde te veranderen in: 'de elektronische identificatiemiddelen zijn afgegeven door een dienstverlener, die namens of onder de verantwoordelijkheid van de aanmeldende lidstaat is gecontroleerd op de naleving van de in deze verordening gestelde eisen aan deze dienstverlener'.

¹ COM(2012)238. Zie ook dossier 5100015 op www.europa.eu.int

Datum 3 juli 2012

blad 2

Voor de verlener van vertrouwensdiensten geldt dat op hem controle wordt uitgeoefend door de nationale toezichthouder. Gaat deze controle verder dan het toezicht door de OPTA zoals dat nu in de Telecommunicatiewet is geregeld? Kan de regering bevestigen dat de door de dienstverleners zelf ingevulde formulieren, zonder dat zij een derdenverklaring hoeven te overleggen, van de baan zijn? Als deze verordening van kracht wordt, is deze rechtstreeks toepasselijk. Is de Nederlandse regering van plan om de Telecommunicatiewet aan te passen in die zin dat de regeling van het toezicht door de OPTA in lijn wordt gebracht met de eisen die de onderhavige verordening stelt?

In artikel 15 lid 2 worden verlener van vertrouwensdiensten verplicht gesteld om zonder onnodige vertragingen en waar mogelijk binnen 24 uur nadat zij hiervan op de hoogte zijn, het bevoegde toezichthoudende orgaan, het bevoegde nationale orgaan voor informatieveiligheid en andere relevante derde partijen zoals gegevensbeschermingsautoriteiten op de hoogte te stellen van iedere veiligheidsinbreuk of ieder integriteitsverlies. Wie wordt in Nederland het bevoegde nationale orgaan voor informatieveiligheid geacht te zijn?

In artikel 19 wordt bepaald dat gekwalificeerde verlener van vertrouwensdiensten die gekwalificeerde vertrouwensdiensten verlenen het risico van aansprakelijkheid dragen door er voor te zorgen dat zij voldoende financiële middelen tot hun beschikking hebben of door middel van een toereikende aansprakelijkheidsverzekering. De zogenaamde DigiNotar-affaire heeft tot het faillissement van DigiNotar geleid. Had deze bepaling het risico op dit faillissement verminderd? Had de onderhavige verordening sowieso het risico op de veiligheidsinbreuken op de systemen van DigiNotar verminderd? Hoe beoordeelt de Nederlandse regering dat?

Verder wenst de commissie de volgende vragen aan de regering voor te leggen. Om welke e-ID's gaat het precies in de ontwerpverordening, hoeveel landen kennen hoeveel en welke e-ID's? Gaat het om het veiliger maken van handelingen die nu grensoverschrijdend al plaatsvinden of gaat het om het uitbreiden van de mogelijkheden daarvan? Welke belemmeringen zijn er nu zonder dat deze verordening er is en kan de regering voorbeelden geven van het praktische nut ervan? Welke zekerheid hebben verschaffers van e-ID's dat hun gegevens door ontvangers op een juiste wijze worden beschermd? Verder zou de commissie graag vernemen wat de Nederlandse regering in de brede oriëntatiefase in de richting van de Europese Commissie heeft geantwoord over de wenselijkheid en het nut van de onderhavige verordening. Tot slot, kan de regering aangeven hoeveel geld er met toezicht gemoeid zal zijn?

De commissie voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat / Algemene Zaken en Huis der Koningin zien met belangstelling uit naar de antwoorden van de regering en ontvangt deze graag binnen **vier weken** na dagtekening van deze brief.

Hoogachtend,

Prof. mr. J.W.M. Engels

Voorzitter van de vaste commissie voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat / Algemene Zaken en Huis der Koningin